

לומר ד"ס הוי והוא ובוכלאו ללקטן נמי
ומוקטען בדקס יה בנוויה בכלנו
חדריו ורבה ליל' מה דלהרין כפ'
בנעל (נמה דק') חוויאן ק' ח' כל
שלם כלו נ' דהדרי יב' הוואר טערו
ולפרינו מוכיתן מלוי' ו' דלמאן קמי^ט
כל בונען הוי ולטרכו' לחנטן

בברגוריון לויינלערכא זלצ'א לערנער
ולחטני ער מליכר יייחי קתען כהן
וילג' ווועט' ז' ז' ז' ז' ז' ז' ז' ז' ז'
ווענדז' בקהה סאלק בענלא למידניאוטס
ויליך (ג) ה' לענד רכח מוכפהה
סאה מ' ז' ז' ז' ז' ז' ז' ז' ז' ז'

*תרכתי כל שטחן צו, וככני עבד
ולו מני לח' פאה כי ניכר
הולם מכם בධיה לטוחין נ' ח'
לויי מלהותם ממיור במחזריו ברבו

וְיַי' מִתְלָכוּ מִינָה וּמִמְפְּנֵי רֶכֶב
וּמִגְּנוֹ לְיַחַד יְמִילָה נְשָׁלָם סְעִיל דָלָם^ט
שְׂפָנִים יְמִילָה כְּקָרְבָּן
שְׂפָנִים בְּשָׂדֶה סְפָנִים חַגְגִּירָה כְּכָבָן
בְּלָנו וְסְפָנִים דָמְזִיק כְּבָנָה כְּבָן
לְבָן וְעַמְלָקוֹת כְּבָן
וְאַתָּה סְפָנִים (ג):

לרכנן וו צי דיכמות ואפלונתיהו

תנאל

ולודות אלם בודאי אין ח' והוא נזכר לדריינע מודקנין כל צפקה דכל יאנטן לבונס קהט ווילז טקה גל לא טקה פַּיקְהָ קוֹי ווְהַ לְמַכְנִיעֵי נָן
לקמן לי פַּלְגִּי דְּבָנָן גְּלָנִיא דְּרַקְבָּגֶן
לייטן צפקס ולודות דְּבָנָן ח' ווְהָיָן
כְּדִיחָה קְתָנִיא נָלָךְ בְּזַחֲפָטְהָ וְהָיָן
וְאַכְּיָבְעָטְהָ לְקָמָן מְדֻלְּמָר בְּיַיְהָדָה
חַמְרָל צְמוֹלָל הַלְּכָה כְּרַקְבָּגֶן מְכָלָל
לְפַלְגִּי צַפְקָס זְכָמָס וְלוֹדוֹת וְכִי פְּסָקָה
לְגַעַגְעָנִיא כְּוֹתָהָגָן מְדֻלְּמָר בְּיַיְהָדָה
וְיַוְהָרָה לְלָלָה בְּלָאָה לְבָרְכָה

ליה קים יי ביה שבלו לו חדשן.
תא בנו תלתין יומין חייה דיתיב
מר להא דאמר רב יהודה אמר
ליה קים לי בניה שבלו לו חדשן
שהה אמר רבינה ממשיה דרבנן
חתט וויטי וככל גווע נספּוּ צליין אם
לטינען סמְלָקָן לילג נמייה קעהה נו
קא בעית למיכל. אך מה ממליגן
ס"י ובהמת סכח שולחן לפ' מביבה
רו. טבנער שפּרלען דרבנן
רבנן ערלען טבנער נטפּרנעם
טומט' של חוס' ינמות ונכונות אלה

א. [כ'] פלני שפיהק וטוי וטקשין עליה סדב טפא ורב הונא ברה ר' גודל

הוא שפיר קא מהיל אומ לוא מתרק בבשר
ווא, ואלא הו דרניא ספק בן ז' ספק בן ח'
אין מהלין עליו את השבת אמא נימלהיה
מהה נפישך אס ז' הו שפיר קא מהיל ז' אומ
לאו מתרק בבשר הו ? אמר מרד בריה
דרבנן אנא ורב נחומי בר זבריה חריגמנא
מייחול הבי נמי מהלין ליה לא נצרכה אלא
למכשידי מיליה * ואליבא דרבבי אלעווור אמר
אב' כתנאי ז' כי מותן מנה הבהמה אש' היה
לכם לאכללה * להביא בין שמנה שאין
שחיטה מטבחתו. רבבי יוסי ברבי יהודה ור'
אלעווור בר' ש אומרים שחוטט מטבחתו

מאי לא בהא קא מיפלגי דמר סבר חי היזא
ומ"ס מה דוא אמד רבא אי הци אדרמיפלגי
לענין טומאה וטהרה ליפלגי לענין אכילה
אלא דכטלי עלמא מה הוא רובי יוסי ברבי
יהודה ורבי אלעור ברבי שמיעון סברני
ברזנטה פירבד לאו נמי עילא זיין צווען

בשְׁפָא, שְׁפָא יָאָר אַק עַל גַּב דְּמָה הֵיא
שְׁחִיטָה מְטוֹרָה הַכָּא נְמִי לְאֶשְׁנָא זְרָבָןָא
לֹא דְמִי לְטְרָפָה טְרָפָה הַתָּה לְה שְׁעָתָה
הַכּוֹשֶׁר הָאֵי לֹא הַזָּה לְה שְׁעָתָה הַכּוֹשֶׁר
וְכֵית טְרָפָה מְבָטָן מָאֵי אַיכָּא לְמִימָּר גְּחָתָם
יְשִׁיבָה בְּגַעֲנָה שְׁחִיטָה זְהָא אַיְזָה שְׁיָהָבָה

איבעיא להו מי פלני רבנן עלייה דרכנ
שמעון בן גמליאל או לא אם חמץ לומר
פלני הלכה כמותו או אין הילכה כמותו

ת"ש *יעגֵל שנוֹלֵד בַּיּוֹם טָב שׁוֹחְטִין אֲוֹתָן
בַּיּוֹם הַכָּא בֶּמְאי עַסְקָנָן רְקִים לְהָבִנָה
שְׁבָלוּ לוּ חֲדַשְׁיוֹ, **ת"ש** *ישְׁוִין שָׁם גּוֹלֵד
זְהֹא וּמוֹמוֹעֵד שָׂוֹה מִן הַמּוֹכוֹן הַגָּן שְׁבָלוּ
גַּל חֲדַשְׁיוֹ. **ת"ש** דָּאָמַר רַב יְהוָה אָמַר שְׁמוֹאֵל
בְּלֹדֶךָ גְּבוּרָה שְׁמַנְיוֹן בְּיַיְלָטְלָעָל *בְּלֹדֶךָ

זה הילכה כרבנן שמעון בן גמליאל ז"ה הילכה
מכלל דפלייניג' שמי אמר אבוי ינפל מן הנגע
או אבלו אורי דברי הכל זו הווא כי פלייניג'
שפיק והות מר סבר חי הווא ונמר סבר מות
הוא למאי נפקא מינה לפרטן מן הייבום
ונפל מן הנגע או אבלו אורי דברי הכל חי הווא
וראה רב פפא ורב הונא בריה ריבר יושע

אקלעו לכרייה רוב אחד בו אבן ועבד
לזה עינלא חילאה ביממא דשבעה ואמר�
לה 'אי איטרחוו ליה עד לאורתה הוה
אבלין מניה השחא לא אכלין מניה. אלא
כשפיהק ומת דברי הכל מה הוא. כי פליין
בנפל מן הנג' ואכלו אידי מר סבר מה הוא ומם
ויקץ אוחילד לה הוה יונקא בנו שלחין יוכן

י הילכה לטה . אסר אכבי נעל טן הנב ואכלו אריה . דברי חכל כתו חי

לְבָבֵא בֶן־חַ. דִּכְרֹנָה קָרְבָּה דִּירְצָה לְסָה
נְמוּמָה כָּבָיסָן מִן גְּנָמָה מִקְמָתָה
נְסָמָה מְנוּמָה וּמְנוּמָה מִיָּה מְנוּמָה וּיְהִי
פְּרַט נְעָלָה זְסָמָה זְסָמָה וּמְדֻמָּמָה וּמְדֻמָּמָה
נוֹרֶפהּ סְפָמָה מְכָלֵן בְּגָנָה וּרְהָהָרָה קְרִיָּה —

הבר נפי ספלטן (טומטום), ומיון (טומטום) נמיון
 הנטמה מחל פיט מפלמת פרקמה
 והנינה מעלה גירה וגוו' מוקין לה הממס
 נתקדר מן כתם כתהוכ מלכני ופלטה
 ו' גממה ודמי נמלנָה נאכטן אין ח'
 מדיסס זמף צטמיטו מימה ומטעמה:
 מר סבר חי הוא. לפיקן צטמיטו

מונחים: מונחים לענין אכילה. לי מומר נחלתו כמשמעותו זו טרפה . חומרה מוגדרת מלהטם דפליסיטם: היזחה לה שעת הכשור. לסתות וליטר קודס שנותפה: מי פלגי.	ונגד: (א) נס' מומן נס' מומן נס' מומן ונטג'ן וליל: (ב) איז'ן מון' קזון קגן'ן
---	---

שוחטים אותו ביו"ט. ותו'נו מוקן
סاري בין הנטמות נמי פה מוכן
הנגן מהנו. מירא סטערין מינס לדומטל
לנו פיזו: ושווין. רבי יודה ולבי
שמעון זנמאלקו גרכוּן מומין ביו"ט
גממקם נילא*. צהס נולך קיסס קומ
ומומו עמו סוכה מן מוקן ומומר
נקר מומו ביו"ט דלן דמי כמתקן
ביו"ט דלון חיטוטק גלוכול ומוקמען
לו ריבת בוגו רטבון הייני הרה
העכמים י"ג
ונלע נס ע"כ א"ב
לאכימודים לולו ה"י
נס"ד:

נְאָמֵן כִּנְנָן וְנַגְּזָן וְנַעֲמָן
וּרְמוֹאָן נְצָעָם לִידָךְ מֵיד: נְפָלָן
הָגָג אָוֶבְּלָא אָרִי. סְמָמָה מְחֻמָּה מִיתָּה
סְנָהָה נָוָהָן לְמִמְקָוָס הַמְּרָדָן
קָלָל נְחֻזָּק כָּלָל נְלִדְתָּיו קָלָל
לָלוּ קָן מִיתָּה לְלָהָה מִתְּבִלְלָה
סְוָה וְנְהָדָס כָּהָי וְלָד וְסְנוּר הַמְּרָדוֹן
קָן אַחֲלָנָה וְגַעַתָּה נְמִיָּה קָטָה וְלָד

ס' רקח ס' נגמה שחתנת מותן ח' מתה ר' מהר זכה לוט
ללו חווינע ניס ריעומת' וווע כויגלדום
להין מפליטת': שפיהק. ^טכ'יל'יר'
גענער'ן גלומר נומלך לדחו גל רחו
זו גלן הויז מענע טפיהק ומם וגבי
ולדס קה' ד'ג ועבדו(ו) עגלא תלחה
ביממא דשבעה: איתורחותו. מלסומטו
עד הורומע סוחו ניל שמיעין: הוה
ויל נאכ' .

אבלין מיניה. דמקה קיוס כוכב
כלחיך (וילא כ) וויה סגעט
ויס מהט חמו הול לילה צוי ומיאו
ויס האטמעי הו דיעת להרלטן
ללו נמ הקרצינה דילן דאלטיג (אס 1)
קיוס נוומו נאקליך חניל מלען נפל
נסקי ילה וחוי נאקדוטי לדוממעין
ונזחים (ז' כ). לילא לאקוטס יוס לאכט
מןקס למול ומלר ספיטק הום: שביב
חנס: איתרע מילטה. הצעות: בגו
ויזים היזו ועל ידו קיו פונטן חמו
א) [גמיך כ: גנס רצ' זייזוניט וט' שטוח]
ב) [ז' ווי נאמ' נאמה מיתת אקיין] ד) [וילן ז]

טוחית לארב בג' ניבור אטר חומנוול בלאה בראשב'ג ווי לא דסל

ולקרבן טcole . וain כשר

ג נאון
הגהה אשר רוד אַלְכָּלָה וְיִתְחַרְרֵר וּמִתְהַרְרֵר סְפָּכָה שְׁשָׁבָה תְּבַחַת כְּבָתָה [טְבָתָה] שְׁשָׁבָה אֲתָה סְפָּכָה
וְשָׂאוֹן וְנָתָן בְּדָרֶךְ וְרָבָּה וְאַסְכָּדָם בְּאַסְכָּדָם הַדְּבָרִים בְּנֵי יְהֻדָּה וְאַנְּצָדָם מִפְּלָגָה
לְלֹאָד

אבני העזר קנו הלכות יבום

בג' כן י' סכמם מומ' לסת' לפופול
מכניס סופק לפין לר'יהם כן י' ו'
אין מתהילין פלז' ח'יכ' נטול
דב'יתם חמוכות ר'כלמה נר' לה
ר' י' פלאן פונבר פ'ק'ין זרכ'ת ו'

11

באר
ספניש
ס"י סס
מטוּטָנִי

פסר ב"ט: ג) סדרשו. ו老子 נטה נטה כהן ה"ט לירט סכלו קדרשו כי סמך נ'ב. ו老子 פניו נטה נטה סמך כה פנגה ומופסר ומייסין סמך דג' ס'םין ר' ב"ט: ד) יוס ה'. וכ'פ' סמריב'ל פיג' סימן קי'ר. נטה מה'ס'

ה'יט ס' יט' נט' לברוי פרטניש דנטפין פ' גלמייס . מ' פ'ו פ' מ'ז'ט'ס פ'ו
ונתקדש ט'ילו ליזטעל ט' סינס ליאו מלוי סאומן גנדיש ווילו יומן ט' פ'ו
ט' מ'ז'ט'ס גלעט סליגס פ'ג : ס) נמ' זום . ו'ט' כו' גודלי נ' מ' פ'ג'ג זם
ס'ג'ג

טחתי משובחת

טורי זהב יורה דעת שער ההלכות אבילות שפטי כהן

מזהה כנון בראית מילא על מולאי סכת ע"ש וכחציו' מנהלן
פ"ג ל' וע"ל קרווי כמה שמיין חייכיס לסתהן ומ"מ מלחיי
חכילות לרהיתי מקומות חלוקים נז' יט מקומות טנוקס
עדות למת מליחין חכילות בכל הכתלים לעלות אין מליחין
ויש מקומות טהרי' ב-
מליחין חכילות וכייל
וכיכל דלה נוגר מליח
חכילות כך לטפסולים לא
תירומה כדין סימן ל"ז
לחין כל סקוניס צוים
קרויג קודס וחותם קרויב
סיו חייכיס לסתהן מטה
כל טהרה מתחבל עליו
עמו חף ע"ג לדוחינח
מן נו' בחכילות מומך לר
חכילות צויס קמיה' לו
חס כוח חוק ל' עד מו
ולאין להחליף מגדי חול
וגם אין לרמחן חממיין
כלחט לך בלאון לו נמיין
חו' לחריל בו' לגורו'

בלים עליו [יא] (י) (ספקן
צ'ינס (יא) מהלכים עליו)
וועי פ"ה וכ"י נכס גוטספום):
ויתאומים שמת א' מהם
אנני חי (ד) ומהת אחר ל'
ל'יו:
במה נהג דיני אניות
ברח'ן מטהלגן אין לך
ברח'ן ממין ומפיקת
בחלוק' נגיד' נתה כל
בחלוק' נגיד' נתה כל

ב' וכפכפ' מפלחת בנים מ' צוים
חוותו עליך סכתה : (ג) שנייהם
כחמילייו כלהן כספק לדגנוי קיים
במלבדי : (ד) ומת אחר ל'

בתוכה אין נחיצות זה מקום כלל
מי מוגה להתמיר על עמו (ז) לה
תחוליס על קרוין אין מומחי
ז [ט] שי אין מתחבלין ע
עליהם אלא כשמתאבל
כגון בנו ו אחיו שמתאבל
על קורבה דקדושים שלדה
או אשת אחיו או בעל בנה
מחארל

ח ט תינוק כל שלשים יום
ח אין מתאבלים עליו;
ומשם ואילך מתאבל עליו
שהוא בן ח' יסוי קים;
כגון שבעל ופירש ונולד
אפ' מות ביום שנולד מתח
פ' נלעטן (הוא) כנ' ז' למלינו;
(מלדי קלנות חננות והגאות מי)
ט (יב) כא יש מי שאומר
חוק שלשים יום ט וזה
יום אין מתאבלין (ז) ע
ר כי על רבו שלמדו ר

תְּהִלָּלִין תֵּיה לוֹ נַכְחָב תְּחִילָה
הַגְּנָנִי חַי נְדִיעָן הַלְּה פְּטוּעָן שְׁעָלָה
אֲלָל' כְּלוּמָל בְּזִוּס כָּל' עַזְמָוָה חַפְּקָה
לְתְּהִלָּל עַל כְּלִיחָזָן. בְּהִחְתָּכָל כְּיוֹן
וַיְיָ עֲדִיעָן וְכָס מְטֻפָּה הַחַתָּה כְּוֹל
הַחְבָּזָן קַמְמָל דָלָה וּמְוִימָס רְנִיסָה
וְיִ. סְמִזְמָן קוֹדָס כְּלֶנֶס הַתְּנוּרָה
זָל' צָוָה וְכָן נְלָה כְּמוֹסָס בֵּין
שְׁנִיכְרָם

בשעות אחדות מילאנו עד מנוחה כהמומי נוד שלהן להזקת כהמומיות תאבלין עליו. ה'ענ'ג דחביבות דרכו היה לנו מתחכמוניין עליו כלל. כמו אין מתחבלין עליו. לפי זה פמנע דעל רבני חי מתחכמוניין סטטוס גנו רוחין טgas רבני חיינו בין קיימנו בין רבונו מעיפה לחחת עס קרחהון פ' כלכות ולחמל לטינו דוקה כתפי' חי' ג' חולב בצעת מיתת קרחהון אלרייך צזה לחזק דבריו וכחמת דעתו גמיס מילא לפניו מהוניות מכח גלוי חלום כזרת וכדרבי מפה יתני מסעתיך בלוזן זה כתוב הול עתסוכך על תהומות ממתה חמד בין חזך שלטים וכבני חי לנו הומלינים רבני חי קרחהון נמי כוה בזקיינט' בין מתחכמוניין עליו טע'ל רצ'ב'ה' לא. ונמיהו דעל קרחהון קהמר של שלטים יוס ולרייך לסייעות ובבני חי בין כוה נ'ם ולרייך לסייעות ובבני חי בין הילך שלטים יוס הילך מתחכמוני ובקה עלי יממי כנור שחייב נעל רבנו עט'ל ז'ל ז'ים ממתה חד מ eas הילך שלטים ובני חי עדין הילך מתחכמוניין עליו לו מת בכוף שלטים עכ'ל גרי' כ' מתחכמוניין עליו קודס צוואר חי' מות

ב' י' על הגדת הילר' י' ו"ל ו' ג' ו' לפניו כ' כיינו מטוס
על ליהל שלטיס וגס גמורו
ית נכ' ל' ולמ' עמתקה ב' הנגד
הבדוי א' א' א' א'

(עא) לחשעה חדשים גמוריים (עב) אפילו (עג) מה (עד) ביום שנולד (עה) מתחבלים עלייו (פסק נן ט' להלן) נ' למלון (לו) נן ו' צניעס (עו) ממילנלייס עליו) (מהדיillac המכוון ונכסום מעימוני פ"ה וכ"י נכס קבועים): ט. יש מי שאומר דתאומיים שמת אחד מהם תוך שלשים יומם (עה) והשני חי ומה אחר שלשים יומם אין מתחבלין עליו: י. על

דברי סופרים

ולקוף ג' מדרשים מחייב טניה יכול עוגלה כדי לדנלו יודע שמתבונת דינה רלה ונעה נעה והולך לג' מדרשים ממשפונו, וכ"ג חס לנו נטה רק פעע לחמת. (עד) לחשעה חמושים גמורים. ר' ל' מהנה מדרשים שלמים, חכלו נולד למוקוטען לג'. כן פה דעת הרמן"ט. ואלהמ"ז כמג לדחפיו בוגר למחנה מקוטען להו נפל קו ומחבלין עליו. וכן פסק בטו. אך לנוין הכלאה (קטו) נקבען לדנלו הקמייקל גמלל [כ"י]. וכותר. וכמג הפריטה לדכלה נלהה דה"ה חס נולד צמודות השכני, לדמיורי ג' נולד למוקוטעים וכיול לחיות, והפיilo נמלן דס"ל לדמאנת בעין שלמים, יודא בוגר לנצח מקוטע לדאות ליד נכו"ע. מיהו חייו מוכרע נר קיימל והיכל ריעוחם לפניו צנולד צלט צומנו עד לומר דחיינו נר קיימל והיכל ריעוחם לפניו צנולד צלט צומנו חיין מההנליין עליו [הפיilo לדעת הרמן"ז וגטור לדמאנת מקוטען מההנליין עליו]. (עב) אפיקו מה ביום שנולד מתחאבלין עליו. (קטו) והפיilo נט גמלו צערו וופריו. (עג) מה ביום שנולד. (קי) חכלו חס נולד מה והפיilo יה ממהומך הוא מקולם הצע"פ צכלו לו מלחיזו כדי זה נפל דהין מההנליין עלייס ולט ממעקין עמאס. (עד) שנולד. (קיהם) והפיilo יה רחצוו ורוצו צמיס ובה' יה לרצון למדוד כמ"ט נחמו"ה ס"י מכ"ה. (עה) מתחאבלים עליו. חכלו חיין שעמדים עליו צבורה ולהן מומרים עליו ברכם חכלו צמיס ותמנומי חכלו על יהחל צלאים [טור]. (עו) שנייהם מתחאבלים עליו. הצע"פ צנתהיל לעיל דמקף נפל חיין מההנליין עליו, וככה נמי לנפי כל יהחל קוי ספק ויימיל ספק לדרבנן קולו, צלמי כלו לדגנלו לדנלו צלה יהנמלו לה ונה ונה ונה מההר צולמי קרוב למחד ולכן סטממי לו חומ"ל לדנלו [טומך]. ועי' ג' צהיר זרוע מלוק ומ"ל צהן וזה

עמוק דבר

גנובה ועיי' דעתם מורה. (קענו) ונמפלגה למשה כמ"ב לדדרי הרמא"ה נחנן הצעור סי' קנו"ו סעיף ד' י"ט לפ██ון כלהן כדדרי הרמא"ה, וממש עלי הראמ"ה צלה נגיה כלום על דרמי המהכ. (קענו) מפלגות למשה. (קיז) כ"ז נכס הארמא"ס. ועיי' נקימן סדר"מ סעיף ח'. (קיהם) מופתות יロעלאים. (קיע) וכוננו כלון נרעיק"ה ונפיחי מצונגה. (קכ) וכמג עוד טאנן הקפק חי"כ להטהכל על צניאס ה"ס ממו. והס ה"ס מה צבאייה קען מפער צלעינו חי"כ לטהכל על צבאי. (קכל) לדהמרין זיכרונות דף ל"ז ח' [וכן מירץ בגליון מארכ"ה נקימן מ"כ סעיף ב']. (קכט) מארכיק"ס. ולינו כלהון צלעינו מרכץ ותומן, כי מו"ל חייטו מזוס גנחי לטהכל נטולות גולדוי ולהוית ה"ס ווון וזה מספק. (קכג) וגוזו"מ מקור בדוק כי נ"ה הקאטע לאכלו ורשות לחייא גבולה י"ט לדבר ומי' לשלוחה לו הנקול ווילו' ובורחתה בגובלנה בפרק ג'ב'.

אפילו בכלל הוראת-טעות, אלא סתם טעות בעלמא.

וכה"ג ממש צע"ג בס' אגר"מ (או"ח ח"ד סי' ס"ב) ועלינוין אבלות, שהלכה בדברי המיקל, אם הטפיקו להתחיל אבלות שבעה קודם ארבעים דקות אחרי השקיעה, עלה לו ליום הראשון, כי יש להקל כדעת הר"ת שהוא עדין וראי יום וכוכי, עי"ש המשך החשבון.

ועי"י בהגר"א לאו"ח (רס"א ס"ק י"ב) שכabb על שיטת הר"ת בנדון זמן זה"כ, שהוחש מחייב לכל רואה. ולכוארה א"כ י"ל, دلalgo הנוהגים תמיד כדעת הגר"א בזה, א"א לסמוך להקל אשיתת ר"ת אפילו לעניין אבלות, דין שיטתו בזה בבחינת אלו ואלו דעתך אלא בבחינת אין זו הוראה אלא טעות, הוואיל והוחש מחייב, וכן מהגמי יבמות.

וכן יש להעיר בהא דקי"ל דבשעה"ד יש לסמוך אשיתת היחיד, דלפי"ד הרוב קהילת יעקב הניל, גם זה יסודו בכללו דalto ואלו דעתך, וא"כ אם יהיה למשל איזה שעה"ד להחפלו תפלית המנחה אחרי זה"כ דהגר"א בזמן שעדיין הוא וראי יום אליו בא דר"ת, לכוארה הנ"ן hei לנו לומר שלאלו הנוהגים תמיד כדעת הגר"א, שא"א לסמוך כאן בשעה"ד אש"י הר"ת, שלא לא לפ"יד הגר"א — החוש מחייב לכל

הולcin בפקו"ג אחר הרוב, ודרשין וחיה בהם ולא שימוש בהם, ומשמע, שלא יוכל לידי מיתה בשום עניין, לנכ"ר יש לחוש למיעוט וכו'. וממילא ה"נ יש לדorous בזה ג"כ, שככל ספק כלשהו נכלל בהר"ת גזה"כ, רומייא דספק מזור, וספק ערלה בחוז"ל, וספק ממונא, וממילא ה"נ י"ל, דהיכא דעתך דעת המקילה, אף דבעלמא קי"ל דהלהקה כרבים, מכ"מ חשוב זה כספק כלשהו, וקי"ל אכן על ספק כלשהו

נמי מתירין איסורי תורה במקומות סכنة.
5) והשווה מה שכתבנו עד"ז (בסי' י"ח אות ה') בכיוור דברי הבה"ג שהובאו בתחום' כתובות (ד) סדרה אבל, דל"א הלכה בדברי המיקל באבל בפלוגה ראמוראי.

ג. הלכה בדברי המיקל בספק שבמציאות אכן נראה ברור, דהינו דוקא באופן דשיך לומר כן על השיטה היחידה, שנדרchia מנה ההלכה, דמכ"מ ד' אלקיים חיים היא. אבל היכא דפליגי במציאות, בודאי חשובה השיטה שלא נתקבלה להלכה כדייה מוטעת לגמרי, אשר לא שייך לומר עלה שגם היא בבחינת ד' אלקיים חיים, וממילא בודאי א"א לסמוך עלי' להקל בעניין אבלות, דאפילו "ספק כלדו"ו לא מקרי בפני הדעה המקובל להלכה⁵. וממילא צע"ג מנהג העולם שאין מתאבלים על התינוק שמת חוץ ל"י בנוולד תוך החודש הט', דማחר שהרמ"א תפס לדינא כדרכי הרשב"ץ דהחוש מחייב את הדעה הסוברת בדברין דוקא ט' שלמים, ובודאי נקטין שבזה"ז נשתנו הטבעים, והמציאות בודאי היא שהיולדת לט' שפיר يولדת למקוטעין, א"כ היאך שייך לסמוך על הדעה המוטעת לפטור מן האבות.

וכע"ז עי' גמ' יבמות (צב). חני בי מדרשא, הورو ב"יד ששקעה חמה ולבסוף זורה, אין זו הוראה אלא טעות. דיליכא דין פר העלם דבר ש"צ אלא באופן שהורו ב"ד בטעות, והיכא שהוחש מחייב למה שהורו, אין זה

חשייב כאיתמר הלכתא להריא. ובקשר להניל, עי' שרידי אש (ח"א עמוד שט), שהראשונים נחלקו בסוגנת אבר, אם לדונה בסוגנת נפשות לדוחות איסורי תורה, א"ל. דרעת רוב הפוסקים, וכ"ה בשו"ע להלכה, וסוגנת אבר אין דינה בסוגנ"פ, והר"ת והמאירי פליגי. והנה לפי דעת ר' ירוחם הובא בכ"י (לאו"ח סי' תרי"ח) דבמחלוקת הפוסקים בענייני סכנה, אולין בתר דעת המיעוט המיקל, צ"ע אי בסוגנת אבר יש לחוש לדברי ר"ת והמאירי. עכ"ד. [זועמיש"כ בדבריו בסyi יו"ד.] וביאור שיטת הר"ר ירוחם בזה נ"ל עפ"י המהלך הניל, דהנה כתבו התוו' לכתובות (טו): דה"ט דין דאין

בזהם לא שכל ספק בו קיימת אין לבו של אדם דה עליו ולא מקדים ביה ואחריתה ימים מר, הילך אין מתאבלין עליו. ותניא בספרא³⁰: יכול בגין ובתו הנפלים, תלמוד נזכר לאמו ולאביו³¹, מה אמו ובאיו קיימת אף בגין ובתו בני קיימת, יצאו בגין ובתו גנבים שאינם בני קיימת. ומינה: לגמרי מיעטינו רחמנא, מה אביו ואמו בגין קיימת צאו נפלים, ואין הולclin בהם אפילו אחר הרוב. אלא כל של האחווק בן קיימת אין בטמא, וכיון שאנו כהן מטמא לו אין מתאבלין עליו. נפלים³² לאו משום ספיקא קא בעמעט להו רחמנא דהא בגין הוא זראי, אלא גורת המכוב הוא שלא טמא לנפלים. ולמד זכרים אבלות מטומאה, וכן לעניין אבלות, וע"ג דתניא החט³³: לה יטמא, על הודיאי הוא מטמא ואינו מטמא על הספק. וא"פ"ה מתאבל ואוון על הספק, לעניין אבלות³⁴ ספקות ליכא למינגר אבלות ואניגנות מטומאה. דחתם איכא איסורא דטומאת כהן ולא את עשה דספק וڌחי לא תעשה זראי, מה שאנו כן בנסיבות דזראי בגין ובתו הון והוזיאן המכוב מן הכלל. ואני סבור שוה שאמרו לה יטמא על הודיאי הוא מטמא ואינו מטמא על הספק. אסמכחה בעלמא הוא דנקט בה קרא, ולא מצטריך קרא למעוטי ספיקא ליטומאה. שאין ספק מצוח מוציא מיד זראי איסורא. ומה שפסקו הלכה בדברי המיקל באבל³⁵, יש לומר פנוי סלא מצוא מחלוקת שבאבל אלא בשל דבריהם כגון במצעת שביעי כוכל³⁶.

בנטילת צפרנים³⁷, ובבא מקומות רוחוק משלשה ואילך אם מוגנה עמהן³⁸, ובשיעור הדקה³⁹, וככלו של דבר בדקוק סיורים שחמיירו על עיקר אבלות תורה. והא דאמרין בפרק יש בכורו לנחלת⁴⁰: הכל מודים לעניין אבלות דיום שלשים כיום שלפני דמי טעמא דמלטה כדארמן⁴¹. ואמר שמואל⁴²: הלכה בדברי המיקל באבל, ע"פ שפסק הגנילים מיטעם אחר נהמעט אבלות⁴³, ודושמאל איינו לעניין מת ביום שלשים. וזהו פלוגתא לאו לעניין אבלות מתגרא. אפילו הци מייתי לה מודשמאל עלומר לא מחMRI רבנן באבלות לאו אולי ביתה לחומרא. אלא אפילו דיחיד במקומות רבים ربם דחנן להקל. הלכד כיוון דספק גנילים דאוריתא אין מתאבל עליהם לא מהMRI בהו מדרבען דלקולא אוליגן בכל ספרי אבלות. והאחוונים מהMRI הזרפחים זיל אמרו בתוספות⁴⁴ דאפשר בשפסקו הלכה בדברי המיקל באבל לא מפני שהוא של דבריהם אלא אפילו בשל תורה ואפילו בראשון כד פסקו. שאלו מיטעם קולא של דבריהם יחד במקומות רבים הלכה כרבם. כדמסקין בפרק מי שהוציאו זה⁴⁵, וכן אפילו יחד במקומות רבים. אלא קולא הוא ע"פ שהוא בשל תורה. וכן הם מפרשים הלכה בדברי המיקל בעירובן איזלנו וגיאו לו שם הלכה מהMRI דטלקה דעתך ומתקנתה אמרה זיל איזה מרימות איזלנו וגיאו לו שם הלכה בדברי המיקל בעירובן

סידורה אמור א. 81 ויקרא כא. ב. 82 דנפרום, כן נכו ע"פ ב"י ור"א, ובס"ה: הנפרום
במספרה אמרו א. יט א' 34 אברות, כן ע"פ ב"י, ובס"ה יהוא. ג' מ"ק יט. ב. 30 ים ית. א.
ס' כב. א. 38 ס"כ ב. א. 30 בכורות פמ. א. 40 בתום עירובין פ"ו, א' רלה דברר: שנוראה
פ"ו י"ז רשותן דהוי דאוריתא כדארה בה"ג רוחמה כדריתו באבלם כירוי דהוי הלמה
בר' המלך בעירובין רשותן דאוריתא וכו'. 41 עירובין ז'

כדי אמרו. שפוקן בנו קיימת אין לאין לבו של אדם דה
לעוי. ואמר שמואל. כולם לא גורשינו
-אמר שמואל" (גירושת ריח וריבינו האי מובא
לקמן) שהיא נורתנית טעם על שלמעטלון. אלא
ואמר שמואל" (וון הרוא בברמא טולנו) והוא
ענין רבבויים מבסור דברי ריבינו. שמואל
אין לנוין מעת ששלשים. אלו מתייחס לה
מסחאל וכיר. מסעס אוור נתמעט מסאלות.
לא בשל תורה הילך אחריה המהמאות. וויש וכיר.

דשות מינה דאיכא חיובא דאוריתא². באבלות בתרן דנפיק ליה יומא קמא דהו יומא מיתה, ההיא לא קשיא מידי. דהיינו: אבל אינו נהוג באבלותנו ברgel דברי הכל אפללו³ למד' יום וראשון חופסليلו מדאורייתא. dabei אבלות דמעיקרה הואathy עשה דרביבים ווזחי עשה דיחיד⁴. ע"כ בהלכות. ובודאי לענין אנינות יפה פסק. דסוגין אנינות ליללה דרבנן, ואע"ג דר' נחמה סבר נמי אנינות ליללה דאוריתא. אפללו הני דרי ורבנן גזדיפא. ומושם שמעתה אנתמר שתמא. "אי אבלות דמעיקרה" הוא לא מיזחיא סוגין. לילרוחוא דמלחה איתתר. וזה. בסיווע לדברי הגאנטם. שהרי רחיצה של רבנן גמליאל מדינני אבלות היא. וטעמא משום דאינו חופסليلו לאנינות. הא ביום עצמו דаниנות אורייתא רחיצה אסורה. דאבלות נמי דאוריתא הוא. אלא שחכמי הגרפיטים מקשיים. ויזאדיים קים להו בגמרא דרבנן גמליאל לא היה רוחץ ביום עצמו⁵. שאלו היה מותר לרוחץ אל' וויה משחה רחיצתו עד ליללה מפני איסטנסיות דעתו ומיד שוחרר רחץ, לפיכך פירשו בגמרא. דקסבר אנינות ליללה דרבנן. וכיוון שאין לו עיקר בתורה כל אפללו באנינות לפיכך רחץ בלילה. ולא הקל בכם ביום א' עצמו מפני שיש לו עיקר בתורה שאנינות מרירות שלו תורה. אלמא קא סבר אנינות ליללה דרבנן שאלו היה תורה לא היה רוחץ ליללה עד למחר בסמ' שלא רחץ ביום ראשון עצמן.

² אפיקו, שם; ואפיקו. ²⁹ אפיקו, ברכו, ג. יונ. ו. עכשו אני חור לסייע על דברי הגאנונים ויל' שנינו באבל²⁹: ספק שהוא אהין ספק שאינו אהין, ספק שהוא בנו ספק שאינו בנו, מתאבל ואונן ולא מסמא. אי זה הוא אנינה, מיום מיתה עד יומם קבורה, דברי רבי מאיר, וחכמים אמרו אין לך איסור גאנינות אלא יום אחד בלבד. הרוי בכאן ספק אבלות להחמיר, אלמא ספק תורה הוא.³⁰ זו שהקינו מה הקלו בספק ולודות³¹, נראה בעני שלא מפני ספק של דבריהם הקלו

(לeson הריא"ש מוק' ג. ג). לפיכך פירשו
בגמרא. כי הנרטה המכונה ע"פ כי וידיון (ונב"ש):
לפי פירושו בגמרא — ואין ספק שהוא שיבוצה.
כלומר פניו יטעם זה פרושו במרדו דקסבר רבנן
גמליאל אוניותו ליליה דרבנן. לא מפנן שלילה
בלבד רבענן והיות הווא מן התורה. אבל אף ר' ר'יל
ראע'ם סיומ' ראשון הווא מדרבענן. כיון שהווען
של תורה, שבאותו ימים הווא אונן ואסור במקצת
דברים (לא יכול מעשר שני, וכן לעונין אכילת
חטאות בכחיהם) החמיר בו גם ואסורה רוחיצה
(ונע' ט' שהוא אספני אסורי). אבל בלילה שלא
אמר ר' כעוי של תורה אלא ממש מושם ווורה, באסתנס
אל גורו ר' רבנן (רבינו יונה), והוא ר' רבינו יונה
אמירום לנו הכוונה בלשון רבינו לקפן. אלמא
ספק תורה הווא. והותה בכבודו מס' ב' (בריש
הה' תירוץ): הדא מהתאבלין על הספקות הווא
משום דעתני הדבר שלא תאבל אל זה ולוא זה
והרי הווא ודאי בו) (ואהיו) של אחד מהם. —
ובגדה מ"ד ב' דה דקמי. עד תירוץ: דצאי
התרם ב'יך דבר קיימת הווא אין מקובלין עליו
סביר עולם דעתן מתאבלין על זהן. בספק
ולודות. בזוז אל מא לא שלחם שלשים יומם באתרים
דسفיקת התה אוננו מחרל ללו ברברא לשלל.
זוויתיא (לאוון) חוץ משום באתרים
שגביא את שמי הנרטאות ומבראו. — ורבינו
נון כתוב: «ואם תאמר והיכי קאמר יותר מלשון
נורורה שהרי שמי הווא, וכמו שליל קבורה מדרבענן
ולמה אמר לא שלחן
ונור.יל' הדק חכמים עשו חיזוק בשל תורה, דאלו ביום
רבבייהם יותר משל תורה בשל תורה, דאלו ביום
נורורה שיבוצה מן התורה הלילה אינה מון
תורתה מדרבענן. ואלו ביום קבורה שהוא
מדרבנן והיליה עם מון מדרבענן. — ואשקר שמות
ששייא זו גורס רבינו: עשו חיזוק בדרבענן
של תורה. הייבוא דאויריתא. דאי לא
מאוי קרי ליה עשה דיחיד (ה' הרדא' לר' ר'יל).
ר' ר'יחי עשה דיחיד. כלומר ולודחא דמליחא נקסת
הה' שם. וכן מבואר להן בדבריו (רבינו יונה).
ה. עני רוחיצה של רבנן גמליאל, כמו שמבראו
מקשים. הגם הגה שצ"ל מחדים.
ו. ר' ר' מזאתי: מבקשים — היינו מבקשים תלhor-
ככיא: מפרשין לא היה דוחק ביטום
צמץם. כלומר — בזוז דיש אסורה דאויריתא ביטום
מלחיטה בימה שאסורה תורה לאוננו כנו בכילוף
ששים ומעשר שני לא דצה (רבנן גמליאל) לר' ר'יל
יילו באכילת דרבנן. אבל בלילה דיליכא איסדר
זוויתיא (לאוון) חוץ משום באתרים

דסק מזור מותר (מן התורה), אפילו בציור של תרד"ס נמי שרוי, כגון שישא הספק-מזור זהה שתי נשים, האחת ודאי מזורת, והשנייה ודאי כשרה, דמכ"ם שרוי, מאחר שככל אחת מותרת מספק, לא איכפת לנו بما שיש לפנינו תרד"ס. ובתשו' אבני נזרacha ע"ז אות ה') הוכיח שכ"ה דעת הרמב"ם להריה (פט"ז. מא"י ביאה ה"ב). [וכן הסביר אף רבנו, ז"ל. ע"י מסורה חוברת ז', עמ' לט.] וזה נ"ל בספק אבלות, דמאחר דנלמד מקרה דסק אובלות לקולא, שפיר דמי להקל אפילו במקומות תרד"ס.

וכן מצאתי מבואר להריה ברמב"ן ריש כתובות (עיי"ש בר"ץ של היר"ף דף א' ע"ב ד"ה ונוהג — עוד תירץ דשאני יו"ט שני שהוא ספק דדבריהם, וספק אבלות לקולא), דהගאנים פסקו שהקובר את מתו ברגל, אעפ' שאינו נהוג אבלות ביו"ט שני של גליות, מכ"ם אותו היום עולה לו למנין שבעה. וביאר הרמב"ן פ"ק, ומהות ספק — שמא יו"ט הוא, אין בו נהוג אבלות, ומהות ספק — שמא אינו

רואה, ואין כאן הוראה אלא טעות, וא"א לומר בכח"ג שאלו ואלו דא"ת.

ד. הקללה באבלות במקומות תרתי דסתרי בתשו' משיב דבר (חיו"ד סי' ע"ב) פסק, למי שהודיעו על ידי תלגר"ף שקרובו נפטר במדינה אחרת, ושלהלו' תתקיים ביום המחרת, שלא חלה עליו אבלות עד יום מחרת, אחרי הקבורה. ובשדי חמד (בפתח השדה, מערכת אבלות סי' י"ד) הביא קונטרס מהתנו של הנצ"ב הג"ר רפאל שפירא, שנחקק בזה על חותנו, וס"ל שהלה האבלות בכח"ג תומ"י בשעת שמיעת הוראה. ומשמעות בזה ממ"ר הגרי"ד סלאויטשיק, ז"ל, הוראה בשם אביו הגרמ"ס, ז"ל, דלהלכה דקי"ל הלכה בדברי המיקל באבל, יש להתריד אפילו בתרתי — דסתרי, ובכח"ג יש לומר שהאבלות אינה מתחלת עד למחר, אחרי שעת הקבורה, והוא נשלמת בתחלת יום הז' עפ"י החשבון — כאילו התחילה למנות מהיום. עכת"ד. ודוגמא לזה מצינו בשב שמעתתא (ש"א פ"א) בשם הפר"ח, דמאחר דילפין מקרה

קטן הראב"ד מברכים על טבילהו עבר לעשייתן, כדישאר המצוות. עי" שירדי אש ח"ב סי' ק"ח שכח, שהברכה נתנה רק על הטובל, ואם הגר כ"כ קטן שאינו יודע לברך, אין העומדים צריכים לברכו. והנה דברי הראב"ד סותרים לדברי הגאון בעל השירדי אש. אכן עדין יש מקום לדון בנזורה אחת, דהנה בס' דרך פקידיך (לבעל הבני יששכר) מצות מילה, חלק הדיבור, אותן ל"ב, נחעור לרומר שלא לברך בטבילה גור קטן מטעם ספק ברכות להקל, DMAH דקי"ל דהגדילו יכולם למחות, נמצאו שהטבילה עכשו מוטלת היא בספק, שם לאחר ומן ימחה, נמצא למפרע שלא הייתה כאן בטבילה כלל עיקר. ולכאורה אף דברי הגאון בעל דרך פקידיך נסתרו להריה מדברי הראב"ד הנ"ל. אולם, שיש להעיר על כך כדרහלן: דהנה בסוגי' דכתובות (יא.) הקשו עלי' זרב יוסף הסביר הגדילו יכולם למחות, מਮני

6) ודלא כדעת הגאון מהרש"ק בudsonות טוטו"ד (מה"ג ח"ב סי' ר"ג) שכח, דנהי דקי"ל הלכה בדברי המיקל באבל, מכ"מ לא עדיף הרק קולא מספק דרבנן להקל, ואעפ"כ, היכא דסתרי אהוד הוילוחמורא, וא"כ ה"ג וכ"ז.

7) אף נקודה זו מחלוקת הרמב"ם ושאר הפוסקים היא, אם נהוג יו"ט שני של גליות בזה"ז הוא בתורת ודאי או בתורת ספק, עי' רמב"ם פ"ז מיו"ט הי"ב, וראב"ד שמה.

והמתכאר מתוך פלוגחים שמה (עמ"כ בזה כהפרදס, בטבת, תשכ"ט) הוא, שנחלקו הרמב"ם והראב"ד בגין הדין דספק ברכות להקל. דדרעת הראב"ד הוא מטעם ספק דרבנן לקולא, ואילו לדעת הראב"ם, זהו דין מיוחד בפנ"ע, שאפילו במקומות שהוא איזה ספק כלשהו ג"כ אין לברכ. עי' ראב"ד בס' בעלי הנפש בסוף שער הטבילה שכח, שבג

יורה דעתה שעשה שבעו הגרבות אביריה

שפטין כהן

כאר הנלה

14

הנֶּגֶב, וכעת מתקיימת אגדת שבסוגיה נזכר בדורות אחדים לאחר מכן: כי מרדכי נטה ת' מטבח ור' יונה אמר לו: ר' יונה אמר לך: לא מטה מטבח ולא מטבח לא מטה.

עד שבע אל לארנו רודע לו ביום השני
והתחיל להתחבל לא יקצר אבלותם בשביל
לומולו וווק' העולה מוה מי סמת
שברואו ואשלן.

שעו מנהג המנהמים ודין מת שאין לו מנהמים . ובו ר' סעיפים :
א' אין המנהמים רשאים לפתח עד שיפתח האבל חלה יהאבל מיבכ בראש וכיוון שנגען האבל בראשו בעניין שנראה שופטר את המנהמים אונם בישיותם לישב אצלן : [א] (הנ' אבל מו הולא חיינס לעמוד הפלוי מפני כי) : (פ' ה'ג) :

שהתפללו ערבית. ונש��ה הפלג וכון מזור. וכן קומת נרנפיה חתכו מגרט'ן ו'וכ'ה' בס' בלחוטו יוס' טויה נ' ע' י' כ' קומת'ן דלה' דבנ'ת נבר'ה גרייל'ה בר'וון'ן מהפלג'יס' וגנילוות' קה' קאקל'ן' נ' קומ'ת קומ'ת'ן ס' וכון כתב' מגרט'ן' ז'ל' בס' בלחוט'ה דה' נ' בהבוג'ה דה' נ' בתנ'ל'ן ר'ה' ח'ל' פ' בכ'בונ'ס' קומ'ת'ן דבנ'ת נבר'ה גרייל'ה ו'וכ'י' נמל'ון' דונומאי' נעל'ין' כ'י' ב' נ' ח'ל' דרכ'ן' דק'

נְעָזָן [א] אֵין אַבְלִי נֶגֶד. נְמָרָה עַמְּדָה: [ב] אֵין רַמְגֵן דְּבָרָתָה: [ג] אֵין בְּקִיעָה דְּסָמְךָן עַל כְּרֻעָה אֲדוֹלָה גְּדוֹלָה כְּהֵג הַיָּאָה בְּקִיעָה שְׂמָחָה וְרַמְגֵן. בְּרוּלָה לְפִנְסָמִים נְגִוָּסָה אַלְמָנִיָּה: [ד] אֵין קַל לְהַבְּחָנָה שְׂמָחָה וְרַמְגֵן תְּפִ�וָּה דְּגָנָם, וְרַבְּרִיוּנָה.